

Είναι μιὰ ἀπαλή, ἀπέραντη καμπύλη ἀμμουδιάς, πού τὴν κολπώνει ἡ θάλασσα. Γύρω, πέρα, ὅσο πού φτάνει τὸ μάτι, ἐρημιὰ. Στὴ μέση τῆς ἀμμουδιάς, πάνω σὲ κάτι δοκάρια στρογγυλά καὶ μαῦρα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, μιὰ μεγάλη, παλιὰ βάρκα, νεκρὴ. Τὴν ἔχουν τραβήξει στὴ στεριά κι ἐκεῖ σάπισε. Μισογερμένη, ἀφήνει νὰ χάσκει τὸ ἓνα τῆς πλευρὸ ἀνοιχτό. Τῆς λείβονται σανίδια, ὁ σκελετός τῆς, σὰ σὲ ψοφίμι, χάσκει, βλέπεις νὰ γαντζώνονται στὸν ἀέρα λαίμαργα τὰ λιπόσαρκα παῖδια τοῦ. Εἶναι κόκκινη ἡ βάρκα, κατακόκκινη στὴν κοιλιά, καὶ μόνο ψηλότερα ἔνα γαϊτάνι μαύρη. Ὅμως τὸ λαβωμένο τοῦτο πλευρό, τὸ αἵματοστάλαχτο, λὲς πὼς κάποτε ἀνασαίνει.

Ἡ ἐρημιὰ. Καὶ ἡ νεκρὴ βάρκα, ὀλομόναχη.

Ἐρχόμουν μικρὸ παιδί καὶ περιδιάβαζα στὸ ἔρημο ἀκρογιάλι. Τὰ καλοκαίρια, κάποια θειά μου ἄκκληρη, πού εἶχε σπίτι καὶ κτῆμα πιὸ πέρα, μ' ἔπαιρνε κοντὰ τῆς δυὸ - τρεῖς μῆνες, νὰ κάνω ἐξοχή. Ὑπόφερα ἀπὸ κάτι θερμὲς ἀσυνήθιστες, πού τις συνόδευαν νύχτες ἀγωνίας γεμάτες δράματα. Λοιπὸν στοὺς μοναχικούς μου περιπάτους, ἔστριβα συχνὰ στὸν κάβο πού λὲς καὶ τερμάτιζε τὴν κατοικημένη πλάση, καὶ προχωροῦσα στὴν ἔρημη ἀμμουδιά. Στὴν ἀρχή, θυμᾶμαι, ἄκουγα μὲ φόβο τὰ βήματά μου νὰ τρίζουν μοναχικά. Ἀργότερα, συνήθισα. Μὲ τις ἡμέρες, τις βδομάδες, τοὺς μῆνες, μιὰ τρυφερότητα ἀλλόκοτη γεννήθηκε μέσα μου γιὰ τὸ ἀπλησίαστο τοπίο. Λιανοτρέμουλη μιὰ ἀγάπη ἄρχισε νὰ λιβανίζει μέσα ἀπὸ τὴ θράκα τῆς τρομάρας, εὐλόγησε μὲ τὸ διακριτικὸ τῆς μῦρο τὴν ψυχὴ μου. Ἐφτασε ἀδιόρατα μιὰ μέρα πού ἐνωσα δική μου στὸ ἐξῆς τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά. Βαθὺ νόημα συγγένειας, εὐαίσθητη στοργή, μ' ἔδεσε μαζί τῆς.

Πήγαίνα τώρα ὄχι μόνον ἀπὸ συνήθεια, νὰ τὴν ἰδῶ, μὰ καὶ σὰν ἀπὸ χρέος, καὶ συμπόνια.

Δὲν ξέρω πιά πότε εἶταν ἀκριβῶς πού, κάποια μέρα, πηγαίνοντας στὴ βάρκα μου, εἶδα κάποιον ἄλλο νὰ

τριγυρίζει στὴν ἀπάτητη περιοχὴ τῆς. Ζύγωσα δισταχτικός, μὲ δυσανεσθημένη ἀπορία. Εἶταν ἓνα μικρὸ κορίτσι, πάνω - κάτω στὰ δικά μου τὰ χρόνια. Θαρρετὰ κι ἀψήφιστα περιεργαζόταν μὲ τὰ μάτια τῆς τὸ ἱερὸ κουφάρι. Τὸ κορίτσι εἶταν ξυπόλητο.

Θαρῶ τώρα πὼς τὴν πρώτη ἐκείνη φορὰ δὲν τῆς μίλησα. Ὑστερα ἀπὸ ἡμέρες μόνο πιάσαμε κουβέντα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἔρχεται στ' ἀκρογιάλι μου συχνά. Μιλήσαμε βέβαια γιὰ τὴ βάρκα. Καί, μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας, τὴν αὐθάδεια τοῦ ἀμύητου, μοῦ πρότεινε κάτι ἀνήκουστο : Νὰ τὴν καβαλικέψουμε !

Ὅποιος νομίζει πὼς ὑπερασπίστηκα γιὰ πολὺ τὰ ἱερά μου, θὰ πεῖ πὼς δὲν γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο. Δὲ λέω, λιποψύχησα στὴν ἀρχή. Ὅμως ἡ μικρὴ δὲν εἶχε φανταστεῖ καθόλου, φαίνεται, τὸ δισταγμὸ μου. Ἀκούμπησε στὸν ὤμο μου, δοκίμασε ν' ἀνέβει. Εἶταν ψηλά. Μοῦ ζήτησε νὰ πλέξω τὰ δάχτυλά μου γιὰ νὰ πατήσει στὶς χουφτες μου. Τὸ ἔκανα. Εἶναι πολὺ γλυκό, φίλε μου, τὸ ναρκωτικὸ τῆς προδοσίας. Στηρίχτηκε στὸν ὤμο μου, πάτησε στὶς χουφτες μου ἀνάλαφρα κι ἀνέβηκε.

Κι ἐγὼ — ἐγὼ ἤμουν συγκινημένος.